

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Любомирченко Радомир Олександрович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), окремі положення абзацу третього частини третьої статті 331, частини третьої статті 383 Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України), якими встановлено як загальне правило щодо спільного вирішення судьями і присяжними усіх питань під час здійснення судового провадження судом присяжних, так і виняток з цього правила щодо одноособового вирішення головуючим під час здійснення судового провадження судом присяжних питання продовження обвинуваченому строку тримання під вартою.

Автор клопотання вважає, що оспорювані положення статей 331 та 383 КПК України, є неконституційними в частині встановлення в них вказаного винятку, оскільки порушують принцип верховенства права, а саме такий його елемент як право на справедливий суд, «тобто „...право на... розгляд його справи... судом, встановленим законом...“»; окремі принципи здійснення правосуддя, згідно з якими: правосуддя в Україні здійснюють виключно суди; народ безпосередньо бере участь у здійсненні правосуддя через присяжних; а також істотно обмежують права обвинуваченого на свободу. Зважаючи на це, він робить висновок про невідповідність оспорюваних положень статей 331 та 383 КПК України вимогам частин першої, другої статті 8, частини другої статті 29, частин першої, п'ятої статті 124, частини четвертої статті 129 Конституції України.